

Nit i dia

De matinada, he sentit el caure d'una gota d'aigua sobre una caixa de cartró al celobert.

Era de nit i no se m'havia dormit el braç com ho ha fet, darrerament, en dies passats. El somni ha sigut un que sempre és repeteix aleatori: "tinc examen de sociologia i no he tingut temps de preparar-me'l". La causa sempre era, en aquells anys, que no tenia tots els apunts per causa de la pluja.

Aleshores anava a la Universitat amb motocicleta i si plovia restava a casa. Pensava que algun company me'ls passaria i això no mai ocorria.

Així i tot vaig superar totes les proves i anys més tard les oposicions: recorde l'encerrona en un dia de cel blau i esplèndid a la ciutat de Barcelona; vaig sorprendre el tribunal amb l'etnometologia americana de Harold Garfinkel durant 55 minuts.

I així, sense saber-ho, s'inicià aquella drecera que em portà al temps assoleiat del teu viure.

La nit, la pluja i els somnis d'abans que tornen a sorgir d'aquesta caixa blanca que és la ment.

Ara, ja de dia, ennuvolat i gris, tu te m'acostes sigilosa amb **el teu amor** fet record i perfum.

T'inspire: tots els temors, els boscos d'argelagues i esbarzers esdevenen móres i plaer; han construït el llogaret per on la meua ànima encara vagareja.

Creus que saps tantes coses de la vida i te n'adones d'aquesta falsedat, car ella, es presenta com regal. I és que vull dir-te que els records, paraules fetes carn en mi, neven sempre eterns, i per això mateix, no mai moriran.